

ลองดูวรรณกรรมเพื่อชีวิตเรื่องอารยธรรมที่ปลายตรอก 12 อันว่าด้วยเรื่องคนลาวนาม ถุ่น เป้าน้อย กับนางเที่ยงและลูกสาวชื่ออรดี (อดี) ในชานเมืองหลวงดูบ้างปะไร!

ถุ่น เป้าน้อย ใช้เวลาตอนสองทุ่มของคืนนั้นนั่งด่าเมียของเขาเป็นเวลาประมาณสองชั่วโมง แล้วก็ต่อด้วยการป่นข้าวชากและพื้พำ ชุดคู่ยี่เรื่องเก่าและเรื่องใหม่ขึ้นมาต่ออีกประมาณชั่วโมงเศษก็ยังไม่เห็นว่าจะหยุดและไม่มีการกำหนดจะหยุดลงในตอนใด

ยิ่งด่าและยิ่งพูด ถุ่น เป้าน้อย ก็ยิ่งรู้สึกตัวว่าเหมือนคนที่กำลังลงไปลอยคออยู่ในกระทะน้ำร้อนของนรก เขาเร่าร้อน ชัดเคืองและเจ็บปวดไปหมด

ประเด็นสำคัญที่สุดที่เขาหยิบยกขึ้นมาด่าวนไปเวียนมาก็คือ การที่นางเที่ยง เป้าน้อยเมียของเขาได้ปล่อยให้ อรดี เป้าน้อย ลูกสาววัยสิบหกของเขานอนอยู่ในห้องโดยไม่ทำมาหากินอะไรมาเป็นเวลาสองสามวันมาแล้ว เป็นความระยำต่ำช้าที่สุดของทั้งแม่และทั้งลูก

เขาโกรธขึ้นมาอย่างหนักเมื่อนางเที่ยงบอกเขาว่า “มันไม่สบาย”

ถุ่น เป้าน้อย ถือว่าเป็นคำแก้ตัวที่ไม่สามารถจะรับฟังได้ เขาเริ่มตลุดด้วยเสียงและท่าทางอันแสนแสบว่า “มีงมีสิทธิ์อะไรจะมาไม่สบาย คนอย่างมีงอย่างกูหรืออย่างอดี หน้าทีของมีงต้องทำมาหาแตก กะอีเป็นไข้หวัดเจ็บเนื้อเจ็บตัวนิดหน่อย มีงจะมาอ้างเอาว่าเป็นความไม่สบายไม่ได้ มีงจะว่าไม่สบายได้ก็ต่อเมื่อมีงขาขาด แขนขาดหรือคอขาดเท่านั้น อย่าเสือกพูด”

นางเที่ยงไม่เถียง เช่นเดียวกับหล่อนไม่แก้ไขหรือส้าทักลูกสาวที่นอนจมอยู่ให้ตื่นขึ้นมายิ่งเพิ่มโทษให้ ถุ่น เป้าน้อย หนักยิ่งขึ้น เขาจะตะโกนออกมาอีกว่า “ถ้ามีงยังไม่มีจะแตก มีงยังเป็นคนจน มีงจะอ้างว่าไม่สบายไม่ได้” ไม่มีเสียงตอบอีกเช่นเคย เขาก็พล่ำต่อไปอีกสักพัก พักสุดทำยนั้นเขาเงิบ

เป็นการเงิบชนิดเป่าซาก คือไม่ได้ยินทั้งเสียงเป่าและเสียงลมวิ่งเข้าไปในรูของซากเพราะซากไม่มีรู ที่เขาเงิบชนิดนั้นเพราะนางเที่ยงของเขาตะโกนออกมาบ้างว่า “หยุดทีเถอะอ้ายหงอกนี้เดี๋ยวกูถีบ” หล่อนชี้ให้เห็นในประโยคต่อมาว่า ที่ตัดอกตัดใจบอกว่าจะต้องถีบนั้นก็เพราะว่า “ออรดีมันไม่ใช่สบายอย่างมีงเข้าใจ แต่มันไม่สบายเพราะมันถูกจุดไปข่มขืน”

In fact, heaven and hell are also available on earth.